

Af Henrik H. Brandt,
direktør for Idrættens
Analyseinstitut

Kold krig i idrætten

IOC-præsident Thomas Bach var overmåde venlig i tonen over for de vinter-olympiske værter i Sochi i sine officielle åbnings- og afslutningstaler ved det netop afviklede vinter-OL:

"Alle med et åbent sind kunne se et nyt Ruslands ansigt: Effektivt og venligt, patriotisk og åbent mod verden," sagde Thomas Bach under den olympiske afslutningsceremoni.

IOC-præsidenten har aldrig været kendt for principfasthed, og hykleriet i den olympiske bevægelses verdensforbedrende retorik kunne næppe udstilles tydeligere, da OL-værten Rusland et par dage senere uden varsel annekterede en del af nabolandet Ukraine. Dette skete midt under den FN-sanktionerede, såkaldt olympiske våbenhvile under de olympiske og paralympiske lege.

Den storpolitiske uro får sportens historiske dilemmaer fra den kolde krig til at blusse op på ny. Hvordan bliver globalt sportsligt samkvem på topniveau muligt i fremtiden, når statsledere som Vladimir Putin uden blusel, og uden økonomiske eller sportslige hensyn, annekterer den af princip 'upolitisk' idræt til at fremme egne politiske dagsordener?

En massiv boykot af VM i fodbold i Rusland i 2018 er allerede et realistisk scenario, men man kan også argumentere for, at sådanne megaevents netop skal beskyttes som en af de få globale og mellemfolkelige fællesnævner i en verden med store politiske og ideologiske forskelle.

Også Qatar fører sig aktuelt frem på den internationale idrætspolitiske scene som vært for megalomane sportsevents

fortsættes...

Indhold:

- Europa fører globalt eventkapløb
- Danmark fylder pænt på eventkortet
- Mere offensiv statslig idrætspolitik
- Idans bud på en statslig idrætspolitik
- Idrætsfaciliteter får nyt talerør
- Anmeldelse: Jakten på et bedre liv

Foto: Guillaume Baviere/Flickr

VM i cykling er en af de events, som altovervejende finder sted i vestlige lande anført af Europa - som her i det nordlige København i 2011. Mesterskabet skal dog til Qatar i 2016.

Europa holder skansen i det globale eventkapløb

Der er sket en kraftig udflugning af idrættens megaevents, men Europa og den øvrige vestlige verden sidder fortsat solidt på de mindre og mellemstore sportsevents, viser en Idan-analyse af alle VM-events siden 1990.

Af Søren Bang, Idrættens Analyseinstitut

Fodbold-VM i Brasilien til sommer og OL i 2016, vinter-OL i Korea i 2018, fodbold-VM i Qatar i 2022, Formel 1-løb i Mellempøsten og Asien...

Listen er lang over højtoprofilede sportsevents, der rykker væk fra idrættens traditionelle højborge i Europa og Nordamerika. De største sportsevents med OL i spidsen bliver i stigende grad et redskab for lande med globale politiske ambitioner.

Men kigger man på det brede lag af events lige under de mest glamourøse events, er billedet mere præget af kontinuitet end opbrud. Ifølge en Idan-analyse, der afdækker placeringen af alle VM-events i olympiske discipliner siden 1990, er forestillingen om en hurtig globalisering af alle sportsevents om ikke ligefrem en myte så klart overdreven. Europa og de øvrige sportsstormagter i den vestlige verden sidder fortsat på hovedparten af mesterskaberne, selv om de internationale magtforhold forrykker sig gradvist.

Faktisk er det overraskende få lande, som siden 1990 har afholdt eller fået tildelt et VM-værtskab. Listen tæller blot 61 lande eller under en tredjedel af FN's 192 medlemslande. Blandt disse værtslande har en eksklusiv klub af de ti mest eventaktive lande stået for ikke færre end 442 af i alt 816 VM-events. Det svarer til 54 pct. eller pænt over halvdelen. På nær Japan, som i modsætning til hovedparten af de asiatiske lande har en lang tradition som eventarrangør, er alle nationer i top-10 vestlige lande (se figur 1).

Der har dog over de seneste tre årtier været en glidende forskydning, hvor de tre førende lande på listen, Tyskland, Canada og USA, sammen med andre stærke eventnationer som Japan, Schweiz og Australien har mistet terræn.

Samtidig har en traditionel idrætsstormagt som Rusland vundet i styrke som eventarrangør efter en række kriseår i kølvandet på Sovjetunionens sammenbrud, ligesom en anden stormagt Kina for alvor

fortsættes...

uden kulturel grobund i landet og som bagmand for milliardinvesteringer i tv- og sponsorrettigheder hinsides økonomiske rationaler. Logikken er, at opmærksomheden giver politisk 'soft power' og beskytter det lille land mod samme skæbne som Kuwait i 1990'erne og senest Ukraine.

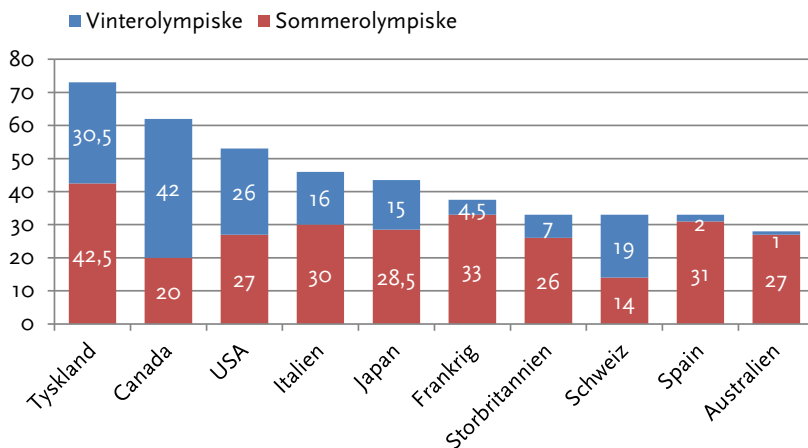
I dette storpolitiske spil er idrættens internationale organisationer på vej til at blive redskaber for tvivlsomme interesser.

Hvis idrættens ledere reelt er marionetter for visse landes magtinteresser, eller mest har fokus på at pleje egne formuer og prestigé gennem tillidshverv i sporten, bliver de små 'hajer' nemme ofre for de endnu større hajer, der efterhånden kredser i stimer i sportens farvande.

Perspektiverne for idrætten er dystre. Blandt andet derfor argumenterer Ildan/Play the Game kraftigt for mere fokus på 'good governance' i international idræt. Blandt de sanktionsramte russere efter Krim-krisen er eksempelvis en milliardær-bagmand med dyb involvering og magt i den olympiske bevægelses indre cirkler.

Danske politikere og idrætsledere må forholde sig strategisk og seriøst til idrættens storpolitiske dilemmaer. Det er sidste udkald for at erkende situationens alvor. Sportens 'store hajer' har en klar strategi for, hvordan de kan bruge idrætten til politiske eller personlige formål, som intet har med fremme af idrættens værdier at gøre.

Figur 1: Antal VM-værtsskaber siden 1990 – Top-10

VM-events i olympiske discipliner. Opgjort oktober 2013.

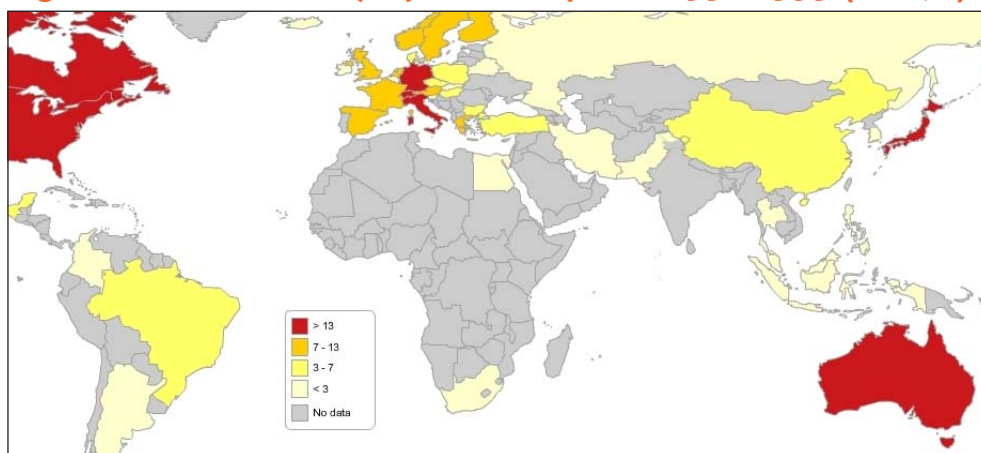
er trådt ind på events scenen (se figur 2 og 3). Begge lande har politisk satset hårdt på sportsevents anført af megaevents som VM i fodbold og OL.

Vesten mister terræn, men ikke dominans
Forskydningerne har medført, at de vestlige landes andel af alle events er faldet jævnt fra 83 pct. i 1990'erne til 70 pct. i perioden fra 2010 og frem.

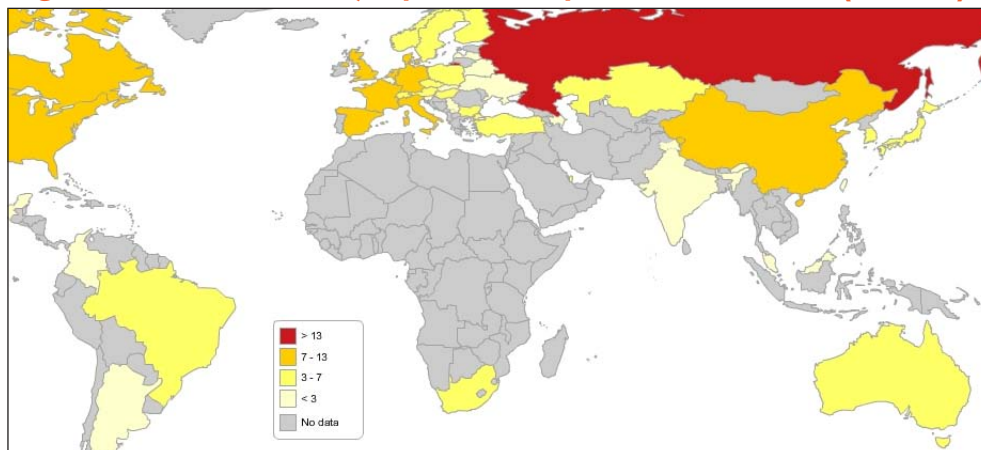
Men selv om Vesten er mindre dominerende sammenlignet med tidligere, er der ikke vendt afgørende op og ned på idrættens eventlandkort. En konklusion, som bliver forstærket, hvis man i stedet for at fokusere på vestlige lande ser på Europas placering og medregner Rusland.

Europa er således det dominerende kontinent inden for idrætten med en fortsættes...

Figur 2: VM-events i olympiske discipliner, 1990-1999 (N=278)

Figur 3: VM-events i olympiske discipliner, 2010-2022 (N=224)

Rusland og Kina har vundet frem på eventlandkortet siden 1990'erne, men vestlige lande dominerer fortsat, og et flertal af verdens lande har slet ikke haft nogen events i de to perioder. Det lavere antal events i dette årti (224) skyldes, at ikke alle events var fordelt ved opgørelsestidspunktet i oktober 2013.

NYT FRA IND- OG UDLAND

Foto: The World According to Marry

Nordea-fonden vil udvikle byoaser

Størstedelen af danskerne bor i byer, men benytter i stor udstrækning grønne områder i og omkring byerne. Nordea-fonden ønsker nu at fremme det aktive hverdagsliv i byerne med en bevilling på 100 mio. kr. til projektet 'Det gode byliv'.

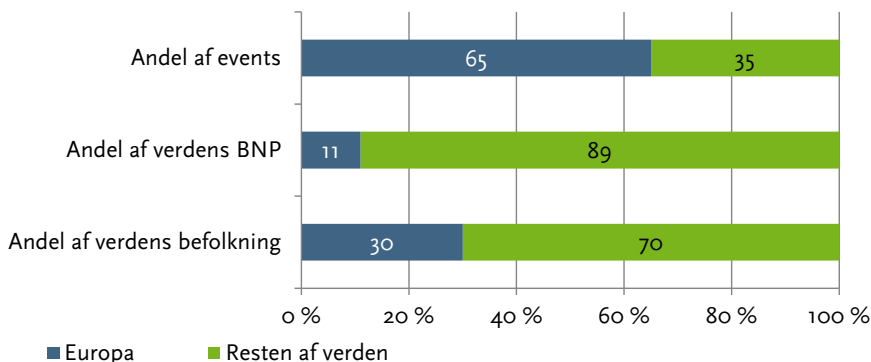
Projektet vil tage afsæt i de mange åndehuller i byerne, hvor kvaliteten varierer meget. Derfor har projektet blikket rettet mod at skabe liv i de eksisterende områder og at gøre dem attraktive frem for at etablere helt nye grønne områder.

Målet er at aktivere de grønne byrum for derved at skabe nogle fælles rammer for et aktivt hverdagsliv blandt byboerne. Alt fra idrætsaktiviteter til fælleshaver er mulige projekter.

Satsningen bunder i en undersøgelse fra Nordea-fonden, der viser, at to ud af tre byboere svarer, at naturen har stor betydning for deres livskvalitet.

Figur 4: Europa overpræsterer på eventfronten

Europa er det kontinent, der har flest VM-events - også sat i forhold til økonomisk styrke. Kilde: Idan og Verdensbanken (2013)

tyngde, som hverken verdensdelens befolkning eller økonomiske vægt berettiger til. Blot 11 procent af verdens befolkning bor i Europa, mens 30 procent af verdens BNP bliver produceret på vore bredde- og længdegrader. Alligevel står europæiske lande for næsten to tredjedele af alle VM-events efter 2010 (se figur 4).

Denne europæiske dominans genfinder man i øvrigt i det 'idrætspolitiske magtbarometer', som Danmarks Idrætsforbund udarbejdede sidste år, og som viste, at idrætsledere fra europæiske lande plus USA og Australien er kraftigt overrepræsenterede i de internationale idrætsorganisationer.

Sporten er mindre global end vi tror

En sådan overrepræsentation kan være én af forklaringerne på, hvorfor Europa og de vestlige lande også dominerer som værtsnationer. Men analyserne af eventplaceringerne siden 1990 bekræfter først og fremmest, at den brede olympiske idræt ikke er så universel, som den gerne vil give indtryk af.

Det store flertal af olympiske idrætsgrene har rødder i en europæisk/angelsaksisk kultur, og VM-værtskaber bygger typisk oven på en sportslig infrastruktur og tradition, som det kan tage generationer at opbygge. Set i det lys er det mindre overraskende, at udbredelsen af VM-events til nye verdensdele går langsomt.

Kun når der ligger klare nationale satsninger bag afholdelsen af sports-events, ser billedet væsentligt anderledes ud. Således har de mest prestigefyldte og politiserede megaevents anført af OL og VM i fodbold undergået kraftig globalisering. Vesten og Japan har ikke længere det samme monopol på sportens flagskibe, som man så i årtiet efter murens fald.

Næsten tre ud af fire OL- og VM-værtskaber i atletik, svømning og fod-

bold efter 2010 finder sted i ikke-vestlige lande – inklusive en række lande, hvor de demokratiske traditioner er omvendt proportionale med eventbudgetterne, og de velkendte problemer med korrupsion og manglende sportslig eller økonomisk bæredygtighed ofte bliver endnu mere presserende.

Så mens globaliseringen af de fleste sportsevents kun går trægt – måske for trægt, hvis sporten vil leve op til sine egne universelle principper – kan man omvendt spørge, om det er gået for stærkt med at sprede de største megaevents til lande, hvis idrætskulturer ofte står svagt efter vestlig standard, og som har åbenlyse demokratiske problemer.

Grønt lys til længere tv-aftaler

Siden 2007 har Konkurrencerådet krævet, at tv-aftalerne i dansk fodbold ikke overstiger tre år, men efter Divisionsforeningens ønske får Superligaklubberne nu lov til at sælge medierettigheder i op til seks år.

Men samtidig skærper Konkurrencerådet kravene til udbudsprocessen, så det bliver sværere for en enkelt kanaludbyder at erhverve rettighederne til alle seks kampe pr. runde i hele perioden. Ifølge Konkurrencestyrelsen skal de skærpede krav afbøde risikoen for et tv-monopol i dansk fodbold.

I toppen af dansk klubfodbold hilser man i en pressemeddelelse muligheden for længere aftaleperioder velkommen op til det kommende udbud af kampe fra og med sæsonen 2015/2016.

Direktør for Divisionsforeningen og Superligaen A/S Claus Thomsen kritiserer dog samtidig restriktionerne for at være hårde og skade dansk fodbolds konkurrenceevne nationalt som internationalt. Blandt de nye krav er et forbud mod at sætte minimumspriser på tv-pakker og dermed begrænse antallet af aktører, som kan afgive 'egnede' bud.

Svensk kritik af uflexible stationkrav

Det svenske fodboldforbunds (SvFF) skærpede krav til stadions i de bedste dame- og herrerækker er trådt i kraft. Blandt andet bliver det fra i år obligatorisk, at stadionanlæg har varme i banen, et vist antal siddepladser og opfylder krav til mediernes arbejdsforhold.

I et debatindlæg advarer den svenske pendant til KL, Sveriges Kommuner och Landsting (SKL), sammen med fem borgmestere nu mod de nye krav, som kommunerne anser som både ensidige, dyre og urimelige.

"Svenska Fotbollförbundet træffer beslutninger uden hensyntagen til kommunernes situation og uden selv at bære de økonomiske konsekvenser," skriver SKL's formand, Anders Knape, og de fem borgmestere.

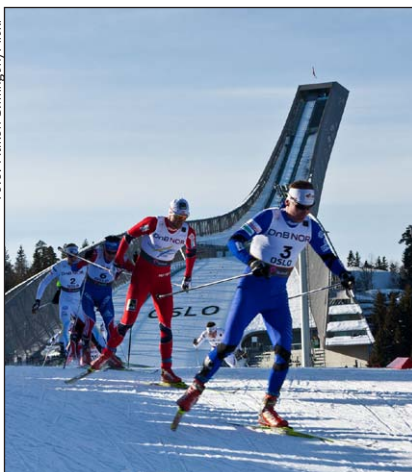
Borgmestrene, der alle repræsenterer kommuner med en klub i den bedste eller næstbedste fodboldrække, anerkender, at mange kommuner gerne vil give klub og fans gode vilkår, og at flere af kravene fra SvFF giver god mening. Men de mener også på, at visse krav er alt for vidtgående. I et fælles debatindlæg efterlyser SKL og kommunerne mere fleksible krav, der bedre kan tilpasses til lokale forhold.

Om analysen

Idans analyse bygger på en registrering (værtsland/-by) af alle officielle VM-events i olympiske discipliner fra 1990 og frem. Optællingen er gennemført i oktober 2013 og omfatter også events efter 2013, som det på tidspunkt var tildelt, men ikke afholdt.

I idrætsgrene, som er kommet på det olympiske program efter 1990, er VM-arrangementer medtaget fra og med det år, hvor IOC formelt besluttede at optage idrætsgrenen på programmet.

Enkelte forbund samler en række discipliner under den samme VM-event. Det gælder f.eks. det internationale svømmeforbund FINA, hvis mesterskaber ud over svømmedisciplinerne bl.a. omfatter vandpolo og udspring. Sådanne VM tæller kun som én event. Endvidere er kun ISAF's samlede verdensmesterskab i sejlsport i de olympiske bådklasser medregnet, mens VM i enkeltklasser ikke er det.

Fem byer vil have vinter-OL

Fem byer har lagt billet ind på vinter-OL i 2022 ved IOC's deadline tidligere på måneden. Ud over Oslo drejer det sig om Almaty i Kasakhstan, Beijing i Kina, Krakow i Polen og Lviv i Ukraine.

Til juli vil IOC's bestyrelse herefter tage stilling til, hvilke byer der er kvalificerede til at gå ind i næste fase som officielle kandidatbyer. Den endelige beslutning om værtskabet tages i juli 2015 på IOC's session i den malaysiske hovedstad, Kuala Lumpur.

Det olympiske nyhedssite Around the Rings' såkaldte 'Olympic Bid Power Index' placerer indtil videre Almaty øverst på en rangliste over byernes chancer, mens Oslo indtager andenpladsen efterfulgt af Beijing. Næstsidst kommer Lviv, hvis bud er alvorligt hæmmet af den politiske uro i landet, og sidst i rækken kommer Krakow, som ifølge Around the Rings vil skulle foretage meget store investeringer i idrætsanlæg og anden infrastruktur.

Nye afsløringer berører Qatars VM

Qatars succesfulde, men kontroversielle bud på fodbold-VM i 2022 er endnu gang kommet i søgelyset.

Den engelske avis Daily Telegraph hævder bl.a. at have dokumentation for, at der blev overført 1,2 mio. dollars fra et firma placeret i Qatar og ejet den daværende FIFA-vicepræsident Mohammed bin Hammam til FIFA-kollegaen Jack Warner kort efter, at Qatar sikrede sig VM-værtskabet i 2022 i december 2010.

Ifølge avisen anmodede et af Jack Warners selskaber, Jarnad, om at få overført pengene fra selskabet Kemco ejet af Bin Hamman for arbejde udført i perioden 2005 til 2010. Pengene skulle stiles til Jack Warner.

Begge involverede hovedpersoner blev senere tvunget ud af FIFA efter en række korruptionsanklager. FIFA's valg af Rusland og Qatar som VM-værter i 2018 og 2022 har også været omgærdet af en lang række anklager om korruption og andre uregelmæssigheder, selv om begge lande har afvist alle beskyldninger.

Danmark klatrer opad på eventranglisterne

Danmark er rykket op i den internationale første division som værtsnation for VM-events målt på antallet af værtskaber i olympiske discipliner.

Af Søren Bang, Idrættens Analyseinstitut

Som værtsland for ikke færre end ni officielle verdensmesterskaber i olympiske discipliner fra 2010 og frem er Danmark blandt de globale højdespringere i rangeringen af lande med flest VM-værtskaber.

Medregner man alene VM-events i sommerolympiske idrætsgrene, ligger Danmark nummer seks efter Frankrig, Holland, Rusland, Italien og Storbritannien, men foran idrætsstormagter som Kina (7), Tyskland (9) og USA (10-14).

I den samlede rangering, der også omfatter vinteridrætsgrene, som ikke kan afholdes i Danmark, ligger Danmark nu samlet nummer ti foran etablerede eventnationer som Japan (11-12), Schweiz (14-21) og Australien (22-24) (se tabel). På blot et årti er Danmark rykket ti pladser frem.

At Danmark har vundet betydning som eventnation bliver endnu tydeligere, når man sætter antallet af VM-værtskaber i forhold til befolkningstallet. Kun Qatar ligger bedre efter 2010 (se figuren).

Ud over at illustrere, at en række idrætsstormagter som Tyskland og USA for tiden står svagt som eventarrangører, viser ranglisterne, at mindre lande som Danmark med moderate investeringer kan sikre sig markant flere sportsevents, så længe der er tale om mindre eller mellemstore mesterskaber i stil med de danske VM-værtskaber i f.eks. bueskydning, cykling, badminton og håndbold.

Billedet er et andet, når det gælder sportens egentlige megaevents, der på alle måder befinder sig i en anden liga økonomisk og organisatorisk. F.eks. overstiger Brasiliens anslåede udgifter til stadionudbygninger op til sommerens VM i fodbold 19 mia. kr. En sjat, man kan sammenligne med Sport Events Danmarks årlige budget på cirka 25 mio. kr.

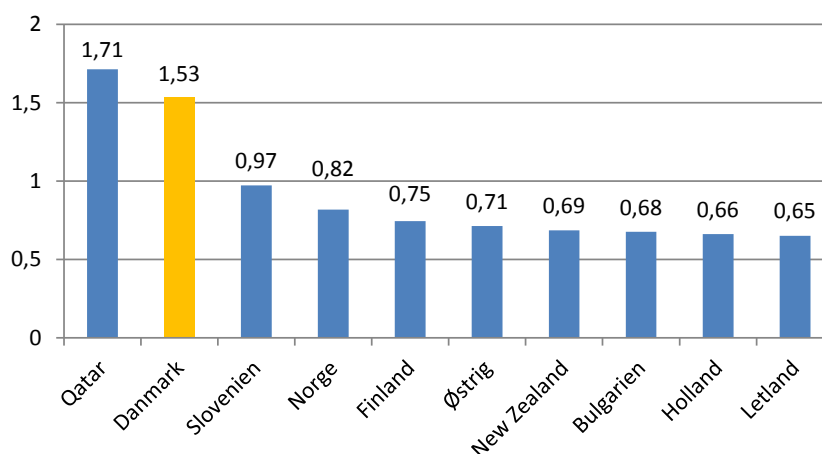
Desuden medtager ranglisten kun verdensmesterskaber i olympiske discipliner og afdækker altså ikke udbredelsen af økonomisk stærke professionelle ligaer eller tilbagevendende internationale stævner og turneringer. På en sådan rangliste ville Danmark givetvis ligge lavere.

VM-events siden 2010

1	Rusland	14
2	Canada	13
3	Frankrig	12,5
4-5	Italien	12
4-5	Tyskland	12
6-7	Holland	11
6-7	USA	11
8-9	Storbritannien	10
8-9	Kina	10
10	Danmark	8,5

VM i olympiske discipliner fra og med 2010. Danmark er rykket ti pladser op på et årti.

VM-events pr. million indbyggere (2010+)

VM i olympiske discipliner pr. 1. mio. indbyggere. Opgjort oktober 2013.

Fejl i dopingprøver på fitnessudøvere

I Anti Doping Danmark (ADD) har annulleret 22 dopingsanktioner givet til fitnessudøvere, efter at flere positive analyseresultater var falske, og har samtidig opsagt samarbejdet om dopingstests med Teknologisk Institut. Ifølge Anti Doping Danmark har der været procedurefejl under analyserne af en række prøver, instituttet har gennemført.

Samtidig annullerer ADD samtlige prøvesvar, der har været analyseret på Teknologisk Institut fra den 1. august 2013.

Fejlen blev opdaget, da ADD i november blev kontaktet af fitnessudøvere, som ikke kunne forstå, at de var testet positive. Efterfølgende viste et andet laboratoriums analyser af fem prøver, at disse i modsætning til Teknologisk Instituts konklusion ikke var positive.

Samarbejdet med Teknologisk Institut blev sidste år lanceret som et stort og afgørende skridt for det danske antidopingarbejde af ADD, fordi transportomkostninger og analysetider blev markant reduceret, ligesom analysen bedre kunne tilpasses danske forhold.

Men med ophøret af samarbejdet bliver alle dopingprøver fra fitnesscentre igen sendt til det WADA-akkrediterede laboratorium i Norge.

Idræt på arbejdspladsen hitter

En tredjedel af alle danskere i beskæftigelse angiver, at de har mulighed for at dyrke idræt i en klub eller forening på arbejdspladsen, viser en undersøgelse af foreninger på arbejdspladser gennemført af YouGov for Ugebrevet A4.

I det hele taget er der en bred vifte af forskellige kulturtilbud på mange arbejdspladser i form af f.eks. kunstklubber, filmklubber, vin- og ølklubber, madklubber og ikke mindst idrætsklubber, der er den type af klubber, flest angiver at have mulighed for at deltage i.

Idrætsforeninger og -klubber på arbejdspladsen er særligt udbredt inden for offentlig administration, hvor seks ud af ti beskæftigede kan deltage i forskellige typer af idrætsaktiviteter gennem jobbet. Derimod har traditionelle håndværksfag og arbejdspladser inden for handel i mindre grad tradition for kultur- og idrætsforeninger for medarbejderne.

Undersøgelsen viser ligeledes, at jo større arbejdsplads, jo større sandsynlighed for, at der er en klub eller forening for idræt eller kultur på arbejdspladsen.

Direktør i Idan Henrik H. Brandt efter lyser en gennemarbejdet statslig strategi for idrætsområdet.

Statens idrætspolitik bør være mere offensiv

Kommentar: Idrætten i Danmark har historisk klaret sig fint uden synderlig indblanding fra statsligt hold, men bare lidt mere idrætspolitisk interesse fra regering og Folketing for den samlede idrætssektors udvikling kunne løfte den danske idrætsmodel mod den absolutte verdensklasse.

Af Henrik H Brandt, Idrættens Analyseinstitut

formål ved siden af de store idrætsorganisationer.

Danmark har behov for en statslig idrætspolitik!

Man kan næsten høre de dybe suk på forbundskontorerne over et sådant udsagn og fornemme de historiske flashbacks til 1990'erne, da forsøg på at skabe en stærkere statslig idrætspolitik og få organisationerne til at have større fokus på såkaldt idrætssvage grupper fra kulturministre som Jytte Hilden (S) og Ebbe Lundgaard (R) udløste harmdirrende reaktioner fra de daværende formænd for henholdsvis DIF og DGI, Kai Holm og Leif Mikkelsen.

'Sovjetmetoder' og 'statslig topstyring' hed det sig dengang, når ministre spagfærdigt forsøgte at skaffe sig større råderum på den samlede idrætssektors vegne.

Faktisk har der været flere idrætspolitiske initiativer fra statens side over de seneste årtier. Knopskydninger som Team Danmark, Lokale og Anlægsfonden, Sport Event Denmark, Anti Doping Danmark, Idrættens Analyseinstitut og skiftende statslige puljeinitiativer er alt andet lige udtryk for statslige prioriteringer af nye

Nogen bevidst overordnet formulering af en statslig dansk idrætspolitik med en klar rollefordeling og idrætspolitisk forventningsafstemning har der dog aldrig været tale om.

I stedet har vi fået en situation, hvor de frivillige idrætsorganisationer trods deres hævdvundne autonomi fra staten i tiltagende grad har indtaget rollen som 'styrelser', der søger at sætte retningen for den samlede idrætssektors indretning, finansiering og målsætninger pr. stedfortræder for den fraværende statslige idrætspolitik.

Aktuelt er der hektisk aktivitet bag kulisserne i det igangværende slutspil om Kulturministeriets såkaldte udredning af 'Idrættens økonomi og struktur'. De store fisk på statens idrætsbudget, DIF og DGI, har sammen lanceret en storstilet idrætspolitisk vision, '25-50-75', som de siden DGI's årsmøde i november har arbejdet for også at gøre til en bred statslig vision for idrætten med tilslutning fra ministerier og idrætspolitiske ordførere.

fortsættes...

Foto: Nizam Uddini/Flicke

Foto: Thomas Rousing/Flickr

Foreninger skal slippe for APV

Fra idrætten har der gennem længere tid lydt et ønske om at undtage foreninger fra at udarbejde arbejdspladsvurderinger (APV), som de i dag er lovmæssigt forpligtet til.

Nu har beskæftigelsesminister Mette Frederiksen fremlagt et nyt forslag, der fritager foreningerne fra kravet om APV, der ifølge ministeren påtvinger de mange frivillige danskere et unødigt bureaukрати.

”Regeringen ønsker at støtte op om det frivillige arbejde, som er afgørende for et stærkt dansk foreningsliv og for den sociale sammenhængskraft i vores samfund,” siger Mette Frederiksen i en pressemeddelelse.

Det nye forslag fritager flertallet af de danske idrætsforeninger for APV. I forslaget kommer undtagelsen til at omfatte foreninger med frivilligt arbejde, der har karakter af fritidsaktiviteter. Foreninger, der bliver fritaget, skal desuden være non-profit og udføre almenyttigt arbejde.

Ligeledes gælder det, at de frivillige skal have arbejdsopgaver af kortere varighed og af uforpligtende karakter, mens personer, der udfører frivilligt arbejde af mere forpligtende karakter mange timer om ugen, f.eks. 25 timers kantinearbejde, ikke vil blive omfattet af undtagelsen.

Ny forskningsgruppe i sportsret

Med oprettelsen af Sports Law Research Unit på Juridisk Institut ved Aarhus Universitet har Norden fået sin første forskningsenhed specialiseret i idrætsjura.

Den store indflydelse, sporten har økonomisk, socialt, kulturelt og politisk, giver et behov for også at have specialiseret fokus på idrætsjuraen, mener professor Jens Evald, der står bag den nye forskningsgruppe.

”Sportens særlige kendetegn og fortsat stigende betydning i verden gør det nødvendigt at samle de juridiske kræfter,” siger Jens Evald i en artikel på den nye forskningsgruppes hjemmeside.

Mange andre lande har allerede særlige forskningsenheder specialiseret i idrætsjura. Den nye nordiske enhed har foreløbig 18 jurister med forskellige specialer tilknyttet. Sport Law Research Unit har ud over at forske i idrætsjura også til hensigt løbende at kommentere på relevante juridiske afgørelser og problemstillinger inden for sportsretten.

Er idrætsorganisationernes store idrætspolitiske dominans i Danmark hensigtsmæssig, når idrætssektoren er i vækst på områder, som ligger uden for idrætsorganisationerne?

Organisationerne sætter altså i høj grad retningen for politikerne – ikke omvendt.

Idrætspolitisk tomrum

Lad det være sagt med det samme: En vision om, at 50 procent af landets befolkning skal være aktiv i en idrætsforening, og 75 procent af landets befolkning skal være idrætsaktiv i 2025, er smuk og velment, men den er også udtryk for, at DIF og DGI, dels af ædelmodig idealisme, dels af kold egeninteresse i at bevare monopolstillingen i den nuværende statslige finansieringsmodel, udnytter det idrætspolitiske vakuum, som regeringer og Folketing gennem tiderne har efterladt.

Naturligvis skal idrættens interesseorganisationer spille en stærk idrætspolitisk rolle, men det er ikke hensigtsmæssigt for den samlede idrætssektors udvikling og dynamik, hvis DIF og DGI og de initiativer, der udgår fra de to organisationer, i praksis er idrætspolitikken.

For tiden er den danske idrætssektor i vækst på en række områder, som ligger helt uden for de to idrætsorganisationers rækkevidde og historiske ansvarsområder. Samtidig har idrætten en masse udfordringer, som den frivillige idræt ikke kan forventes at løse eller tildeles hovedansvaret for. Det gælder eksempelvis i forhold til idrættens integritet og ledelse nationalt og internationalt, i forhold til befolkningsudviklingen i land og by, i forhold til skoleidrætten, i forhold til idrætsrelateret uddannelse og forskning og i forhold til idræt for særlige målgrupper osv.

Den danske idrætssektor er allerede stærk, men idrætssektoren i Danmark kan nå det sidste stykke op i den absolutte verdensklasse, hvis regering og Folketing kommer mere på banen og tænker lidt dybere over, hvordan den optimale indretning af fremtidens idrætssektor bør se ud, og hvordan staten selv bedst bidrager til at opfylde målsætningerne.

Uhensigtsmæssig dominans

I dag er situationen, at de centrale idrætsorganisationer, som udtrykt i deres 25-50-75 vision, både hævder at varetage foreningernes interesser (som udtrykt i ønsket om 50 procents foreningsdeltagelse) og samfundets interesser (som udtrykt i tallet 75 procents generel idrætsdeltagelse).

Men man kan ikke forvente, at den organiserede idræt til hver en tid skal optræde 'uviddigt', når det i hverdagen kommer til de praktiske prioriteringer. Skal man eksempelvis prioritere:

- Flere klubhuse, kunstgræsbaner og idrætshaller til det folkeoplysende foreningsliv?
- Flere arenaer og specialanlæg til eliteidrættens internationale medaljefølg?
- Større tilskud til fysisk aktiverende idrætsgrene end til mere stillestående idrætter?
- Flere offentlige åbningstider og flere motionsstier eller fitnessredskaber til selvorganiseret idræt?
- Flere idrætsrelaterede initiativer for hjemløse eller sindslidende, selv om de er besværlige og kun tæller marginalt i forhold til 25-50-75 visionen?
- Flere kurser for idrætslærere og pædagoger til den nu obligatoriske skolemotion frem for kurser for frivillige?
- Flere samarbejdsaftaler med eller bedre rammevilkår for de fremstormende kommercielle udbydere af idræt?
- Skattelempler for idræt på arbejdspladsen?
- Flere formelle eller uformelle uddannelser på idrætsområdet?

Sådan prioriteringer er politiske, og det kan ikke overlades til idrætsorganisationerne alene at træffe helhedsorienterede valg på samfundets vegne. Det bekræfter de sådan set også selv, idet de åbenlyst

fortsættes...

Foto: Ian Jomea/IOC

gør deres 25-50-75 vision betinget af, at der ikke må pilles ved den foreningsbårne idræts – læs idrætsorganisationernes – økonomiske vilkår i forsøget på at realisere visionen.

Desuden kan idrætsorganisationernes stærke dominans være uhensigtsmæssig, fordi få stærke aktører billedligt talt nemt kommer til at blokere for ilten til andre innovative og vigtige vækstlag i den danske idrætssektor, og fordi idrætsorganisationerne får en dominerende position uden nødvendigvis i alle tilfælde at være den bedste leverandør af gode løsninger.

Store forandringer

Den danske idrætsmodel bærer historisk set præg af, at støttestrukturen tidligere næsten udelukkende havde til formål at fremme det frivillige foreningsliv og en smule eliteidræt. Altså en kulturpolitisk dimension, hvor mangfoldighed, lyst og følelser står centralt.

I de senere år er der imidlertid sket store forandringer i idrætssektoren og kommet stor fokus ikke bare på idræt som fritidsinteresse, men også på fysisk aktivitet og idræt som sundhedsfaktor og som økonomisk og byudviklingsmæssig vækstfaktor – altså en mere rationel velfærdspolitisk dimension.

De kulturpolitiske og de velfærdspolitiske interesser i idrætten er begge vigtige, men de går ikke altid hånd i hånd. Hvis organisationerne står i spidsen for begge dimensioner, risikerer de både at påvirke mangfoldigheden i idrættens kulturpolitiske dimension negativt og komme til at bremse dynamikken i udviklingen af idrættens velfærdspolitiske dimension.

Som professor Bjarne Ibsen fra Center for forskning i Idræt, Sundhed og Civilsamfund ved Syddansk Universitet skriver i SDU's nye antologi 'Samfundets idræt', er risikoen ved den aktuelle tilstand, at organisationerne nok formelt er relativt autonome af staten, men samtidig også risikerer at blive økonomisk autonome af de forbund og lokale medlemsforeninger, hvis interesser de er sat i verden for at varetage.

I praksis er der meget svage økonomiske relationer mellem de statsfinansierede idrætsorganisationer og deres lokale medlemsforeninger. Organisationerne kigger primært 'opad' til de rare statslige midler og lancerer det ene velfærdspolitiske og til tider åbenlyst selvlegitimerende initiativ efter det andet, mens foreningerne lokalt er afhængige af deres medlemmers arbejde, lyst og engagement – ofte suppleret med kommunale tilskud.

Derfor kan at staten ikke pr. automat-

Foto: Søren Cosmus/Flickr

Nyt dansk IOC-medlem

På den Internationale Olympiske Komité's (IOC) session op til de olympiske vinterlege i Sochi blev Poul-Erik Høyer valgt som medlem i IOC. Han bliver den anden danske repræsentant i IOC, hvor Kronprins Frederik i forvejen er medlem.

Poul-Erik Høyer er indvalgt i sin rolle som præsident for det internationale badmintonforbund, BWF. 15 IOC-pladser er således reserveret til præsidenter for specialforbund.

På det nye IOC-medlems idrætspolitiske dagsorden er bl.a. at sikre, at badminton fortsat er på det olympiske program fremover og indsatsen mod matchfixing.

"Det betyder rigtig meget for mig, at jeg nu er valgt til IOC. Det er en meget vigtig position for badmintonporten, men jo også generelt i forhold til udvikling af den olympiske bevægelse og OL. Og så mener jeg, at kampen mod doping og matchfixing skal have IOC's særlige opmærksomhed, fordi den kamp er så utrolig vigtig," siger Poul-Erik Høyer i en pressemeddelelse udsendt af DIF.

Erhvervsskoleelever får idræt

En ny aftale om en reform af erhvervsuddannelserne faldt mandag den 24. februar på plads, og blandt de nye tiltag i reformen er kravet om 45 minutters daglig motion og bevægelse. Reformen blev aftalt af et bredt politisk flertal bestående af regeringspartierne, Venstre, Konservative, SF, Liberal Alliance og Dansk Folkeparti.

Det nye fokus på idræt blot er ét af flere initiativer, som skal højne kvaliteten på erhvervsuddannelserne, men ifølge den socialdemokratiske undervisningsminister Christine Antorini har det flere fordele.

"De unge synes, det er sjovt. Det er sundt, og det er faktisk også med til at motivere og fastholde dem i forhold til de fag, som er på en uddannelse," siger Christine Antorini til Ritzau.

Hvordan motion og bevægelse skal indgå i undervisningsdagen er endnu ikke afklaret i detaljer, men aftaleteksten lægger op til det, der omtales som 'aktiv læring', hvor den fysiske aktivitet både kan foregå som særlige aktiviteter eller som en integreret del af undervisningen.

For en række erhvervsskoler er idræt allerede en del af hverdagen, og over de senere år har Dansk Firmaidrætsforbund i samarbejde med en række erhvervsskoler gennemført projekt 'Sund erhvervsskole'.

pilot føre hele sin idrætspolitik pr. stedfortræder gennem idrætsorganisationerne og den frivillige idræt. Staten må i tråd med indsatsen på andre velfærdsområder selv påtage sig det overordnede ansvar for at koordinere den velfærdspolitiske dimension af idrætten og sikre et vist samspil mellem alle aktørerne på idrætsområdet.

Den udvikling har idrætsorganisationerne selv, ligesom de fleste kommuner og EU, allerede taget bestik af ved at gøre sig den ulejlighed at udarbejde idrætspolitikker og overveje, hvordan de bedst skaber merværdi for den samlede idrætssektor.

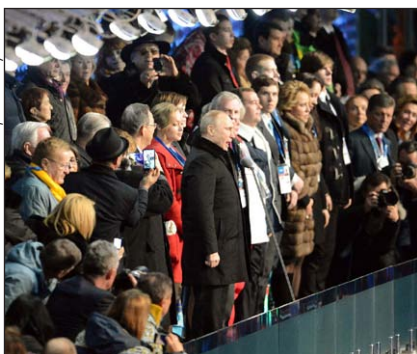
Kun det statslige led i kæden er fortsat meget svagt. Staten har ingen samlede målsætninger for idrætssektoren og redegør ingen steder for de tanker og prioriteringer, der ligger bag eksempelvis fordelingsnøglen for udlodningsmidlerne fra tips- og lottoloven. Fordelingsnøglen for den statslige støtte er en lukket fest for særligt udvalgte uden synlige kriterier for de økonomiske prioriteringer.

Helhedsorienteret livtag

Regering og Folketing bør derfor benytte den igangværende udredning af idrættens økonomi og struktur til at tage et helhedsorienteret livtag med idrætssektorens udvikling og fremtidige potentiale ved at udarbejde en statslig idrætspolitik.

En sådan politik behøver ingenlunde være ensbetydende med store omvæltninger eller større statsstyring af de frivillige organisationer, hvis man er sig bevidst om at undgå denne faldgrube. Snarere tværtimod. Organisationerne kan få større frihed.

En statslig idrætspolitik kan således blot indebære, at staten synligt påtager sig det ansvar, som er statens – gerne i samarbejde med den frivillige idræt og andre gode partnere, hvor det er hensigtsmæssigt. Samtidig er det op til den frivillige idrætsorganisationer fortsat at træffe deres egne valg og varetage medlemmernes interesser på de områder, som er deres.

Ruslands præsident Vladimir Putin ved åbningen af vinter-OL i Sochi 2014.

Sanktioner trækker spor

Den tætte sammenvævning af sport, politik og forretning i inderkredsen omkring Ruslands præsident Vladimir Putin, trækker kraftigt frem i den lille personkreds af ledende politikere og forretningsfolk, som er ramt af indrejseforbud og indefrysning af midler i EU-landene og USA som følge af Ruslands annektering af Krim-halvøen fra det uroplagede naboland Ukraine.

Nogle eksempler på, hvordan eliten omkring Vladimir Putin er vævet ind i sporten og ramt af sanktioner:

På EU-listen optræder eksempelvis rigmanden Arkady Rotenberg, der menes at have haft personlige kontrakter for 7,3 mia. dollars i forbindelse med vinter-OL i Sochi. Han er nær ven af præsident Putin, medlem af forretningsudvalget i den vigtige konference for internationale specialforbund, SportAccord Convention, og præsident for Dynamo Moskvas ishockeyhold. Broderen Boris Rotenberg er præsident for fodboldklubben Dynamo Moskva og ligeledes på listen.

Sammen med den russisk-finske rigmand Gennadij Timtjenko ejer brødrene Hartwall Arena i Helsinki og en ejerandel den finske ishockeyklub Jokerit. Timtjenko og brødrene Rotenberg er alle på den amerikanske sanktionsliste.

Ligeledes på amerikanernes liste er præsident Putins assistent, Andrei Fursenko, hvis broder Sergei er tidligere præsident for det russiske fodboldforbund og sammen med sportsminister Vitalij Mutko fortsat medlem af UEFA's eksekutivkomité. Ligeledes sanktionsramt er vicepræsidenten for Ruslands olympiske komité og formand for sammenslutningen af internationale vinterolympiske forbund, Vladimir Kozhin, samt dumaens formand og præsidielormand for det russiske svømmeforbund, Sergej Naryshkin.

Også en af fodboldforbundets vicepræsidenter Victor Ozerov er på amerikanernes liste. Sandelig om ikke også chefen for de russiske statsbaner, Vladimir Yakunin, hvis foretagende forestod infrastrukturopgaver for ca. 10 mia. dollars i forbindelse med vinter-OL i Sochi, har en fritidspost som medlem af det russiske fodboldforbunds eksekutivkomité.

HeB

Idrættens Analyseinstitut efterlyser nogle klarere målsætninger for den samlede idrætssektor og aktørerne i sektoren.

Idans bud på en statslig idrætspolitik

Idrættens Analyseinstitut har i forbindelse med udredningen af idrættens struktur og økonomi sendt nogle konkrete bud på udformningen af en eventuel statslig idrætspolitik.

Af Henrik H. Brandt, Idrættens Analyseinstitut

Idrættens Analyseinstitut har i et indspil til scenariedelen af den igangværende udredning af idrættens struktur og økonomi udarbejdet konkrete forslag til nogle af de områder, som med fordel kan indgå som elementer i en fremtidig helhedsorienteret statslig idrætspolitik.

Nedenfor følger en forkortet gennemgang af forslagene:

Klare støttekriterier og bedre idrætspolitisk opfølgning

Overordnet anbefaler Idan, at statens idrætspolitik opsætter nogle generelle målsætninger for den samlede idrætssektor og dens aktører. Den skal omfatte begrundede forventninger til udbyttet af den statslige støtte til idrætsområdet, herunder ikke mindst ansvars- og rollefordelingen mellem staten og de forskellige aktører.

Staten bør i den forbindelse synliggøre principper og begrundelser for de økonomiske tildelinger til aktørerne. Samtidig bør staten gennem idrætspolitikken sikre politisk opbakning og økonomisk råderum til de opgaver i idrætspolitikken, som den ikke fra centralt hold kan pålægge eksempelvis de frivillige idrætsorganisationer og deres medlemsforeninger at løse.

Staten bør med jævne mellemrum følge op på sin idrætspolitik ved at redegøre for de væsentligste udviklingstræk i perioden og statens egne prioriteringer og indsatser gennem ministerier og styrelser. Redegørelsen skal udgøre et solidt grundlag for en regelmæssig politisk opfølgning på de overordnede økonomiske og politiske prioriteringer.

Fem konkrete forslag

Foruden forslagene til de overordnede principper for en fremtidig statslig idrætspolitik, indeholder Idans indspil fem konkrete forslag til nye områder, som foreslås styrket i fremtidens idrætspolitik for at skabe en endnu mere dynamisk idrætssektor i Danmark:

1. Styrkelse af adgang til idræt for idrætssvage grupper

Paradoksalt nok er nogle af de sværeste grupper at nå med idrætstilbud, eksempelvis sindslidende, visse indvandrerfamilier, hjemløse m.fl. ikke begunstiget af en struktureret og vedholdende støttestruktur på samme vis som eksempelvis idrætssporten eller store sportsarrangementer. Idan foreslår derfor et statsligt støttekoncept for idrætssvage grupper med både søgbare midler, mulighed for fast driftsstøtte til

fortsættes...

KALENDEREN

Konference om idrætsprojekter

29. april 2014: Der er en klar tendens, at nye politiske initiativer på det velfærdspolitiske område igangsættes som midlertidige projekter gennem partnerskaber. Det gælder også det idræts- og bevægelsespolitiske område og har bl.a. afsæt i den udbredte puljepolitik.

Center for forskning i Idræt, Sundhed og Civilsamfund (CISC) afholder den 29. april en konference, der sætter fokus på en række af de erfaringer, der er draget i forskellige partnerskaber og projekter på idrætsområdet i de senere år. Samtidig lægger konferencen op til debat om fordele og ulemper ved arbejdsformen.

Konferencen finder sted den 29. april kl. 9.15-16.00 på Syddansk Universitet i Odense. Deltagelse i konferencen er gratis, men tilmelding er påkrævet, og der pålægges et gebyr ved udeblivelse uden afbud. Læs mere på sdu.dk.

Foto: Bruce A. Stockwell/Flickr

Idans indspil til Kulturministeriet indeholder fem konkrete forslag til områder, den fremtidige idrætspolitik kan styrke.

relevante aktører og systematisk videns- og erfaringsopsamling på området.

2. Idrættens vækstforum

Aktivitetsformer, organiseringsformer og teknologi ændrer sig lynhurtigt, men den statslige støttestruktur til idrætten er relativt fastlåst.

For at modvirke risikoen for et 'stivnet monopol' til de store udlodningsmodtagere foreslår Idan, at staten etablerer et 'Idrættens vækstforum', som kan hjælpe og støtte iværksættere og udviklere samt understøtte sammenslutninger af idrætsudøvere og organisationsformer uden for den organiserede idræt.

Den nuværende støttestruktur sikrer kun statslig udviklingsstøtte til visse idrætsgrene, eliteidræt, idrætsbyggeri og visse eventarrangører, men udviklingen går så hurtigt, at der også skal være smidighed til at støtte andre aktører og aktiviteter, som potentielt kan bidrage til at opfylde de samlede idrætspolitiske målsætninger.

3. Styrkelse af en evidensbaseret idrætspolitik

Idan er selv omfattet af den statslige udredning af idrættens økonomi og struktur, og instituttet foreslår i den anledning, at det får en mere permanent status og en øget grundbevilling, så det kan planlægge mere langsigtet og agere mere uafhængigt af de idrætspolitiske aktører.

Idan foreslår desuden, at der i regi af instituttet etableres et 'observatorium' for idræt, der efter en samlet arbejdsplan og i formelt samarbejde med forskere og relevante aktører fra idrætssektoren får ansvar for at koordinere, tilvejebringe og formidle regelmæssige, statistiske undersøgelser af de vigtigste overordnede idrætspolitiske udviklingstendenser som eksempelvis befolkningens motions- og sportsvaner samt tendenser i forhold til foreningslivets overordnede tilstand og udviklingen i facilitetsdækningen.

Endelig foreslår Idan, at der sættes statslige midler af til en søgbar, strategisk idrætsforskningspulje med fokus på aktuelle problemstillinger på idrætsområdet som eksempelvis erfaringerne med folkeskolereformen.

4. Styrkelse af Danmarks rolle og synlighed i international idræt

Idan foreslår, at satsningen på at hverve internationale sportsevents gennem Sport Event Denmark udvides til også at omfatte uvildige effektanalyser og forskning på eventområdet.

Desuden er der brug for et tættere samspil med den stigende strøm af formelle eventmanagementuddannelser samt muligheder for at satse på en bredere international idrætspolitisk indsats med fokus på eksempelvis forskningskonferencer, internationale idrætspolitiske netværk samt hvervning af internationale idrætsorganisationer og sammenslutninger til Danmark.

5. Styrkelse af indsatsen mod trusler mod idrættens integritet

Idan foreslår, at en statslig idrætspolitik ikke kun forholder sig formelt til indsatsen mod doping og pædofili i idrætten, som allerede er en del af lovgivningen. Der er mange andre trusler mod idrættens integritet som eksempelvis matchfixing eller mangel på god forvaltningsskik i internationale organisationer, som en statslig idrætspolitik også bør forholde sig proaktivt til.

Desuden kan en statslig idrætspolitik kan indeholde nogle generelle overvejelser og principper for det officielle Danmarks støtte til og deltagelse ved internationale idrætsbegivenheder i lande, som overtræder grundlæggende menneskerettigheder, eller hvis befolkning ikke er sikret basale demokratiske rettigheder. Den aktuelle udvikling i OL-værtslandet Rusland bekræfter endnu engang behovet.

NYT FRA VIFO

Videncenter for Folkeoplysning

Vifo åbner på nettet

Hjemmesiden vifo.dk er gået i luften med viden og debat om det folkeoplysende arbejde i aftenskoler, daghøjskoler, folkeuniversitetet, spejderkorps samt de religiøse og politiske ungdomsorganisationer.

Vifo er integreret i Idan, men får sin egen klare profil, og en central opgave for vifo.dk bliver at formidle det nyoprettede videncenters egne undersøgelser og aktiviteter.

Men vifo.dk skal også være platform for en bred debat om folkeoplysningsområdet, og hjemmesiden vil ud over at formidle andre aktørers undersøgelser bidrage til debatten gennem kommentarer og artikler. En anden hjørnesteen på vifo.dk bliver vidensbanken, der samler nyere, elektronisk tilgængelige rapporter, analyser og undersøgelser inden for det brede folkeoplysningsområde.

Læs mere på vifo.dk

Tilmeld dig Vifos nyhedsbrev

Vil du følge Videncenter for Folkeoplysnings arbejde, er det muligt at tilmelde sig videncentrets nyhedsbrev. Med jævne mellemrum vil Vifo formidle baggrundsartikler, kommentarer og nyheder om, hvad der rører sig på folkeoplysningsområdet.

Tilmeld dig Videncenter for Folkeoplysnings nyhedsbrev på vifo.dk

RUNDT OM IDAN

Idrætsfaciliteter i Allerød Kommune

I samarbejde med Center for Forskning i Idræt, Sundhed og Civilsamfund ved Syddansk Universitet (SDU) gennemfører Idan i første halvdel af 2014 en undersøgelse af idrætsfaciliteter i Allerød Kommune. Målet er at få overblik over idrætsområdet i kommunen til brug for fremtidige prioriteringer af nye investeringer, forslag til strukturforbedringer og prioritering af driftsmidler til idrætsfacilitetsområdet.

Som led i undersøgelsen gennemfører Idan og SDU bl.a. en kortlægning af kommunens idrætsfaciliteter, analyserer driftsomkostninger og kapacitetsudnyttelse samt ser på borgerne og brugernes, herunder foreningerne, behov og ønsker i forhold til Allerød Kommunes idrætsfaciliteter. Desuden ser undersøgelsen på muligheden for tværkommunelt samarbejde på området.

Idan.dk skifter udseende

Dette nummer af Idans nyhedsbrev 'Overblik' bliver det sidste i den foreliggende form. I løbet af april måned får instituttet en ny og frisk visuel profil og skifter samtidig til en mere fleksibel og moderne webplatform i såkaldt responsivt design, som automatisk tilpasser sig mobiltelefoner, tablets eller pc. I stedet for Overblik vil Idan sende temanyheds-mails med analyser, kommentarer og nyheder fra idrætssektoren til sine små 3.000 abonnenter med hyppigere mellemrum end hidtil.

Nye studentermedhjælpere i Aarhus

Idan har ansat to nye studentermedhjælpere, som i første omgang først og fremmest skal varetage opgaver for Videncenter for Folkeoplysning på Aarhus-kontoret. Christian Gjerding Nielsen er 28 år. Han læser cand.merc Sport and Event Management på SDU i Esbjerg og har tidligere læst erhvervsøkonomi på Handelshøjskolen i Aarhus. Jeppe Thordahl Kræmmergaard er 24 år. Han studerer samfundsfag på Aarhus Universitet med nordisk sprog og litteratur som tilvalgsfag.

Idan flytter Aarhus-kontoret

Pr. 1. juli flytter Idans Aarhus-kontor til helt nye lokaler i FO-Byen på Frederiksgade 78 B, 2. sal i det centrale Aarhus. Flytningen fra de nuværende lokaler på Sektion for Idræt, Aarhus Universitet sker af økonomiske og pladmæssige årsager. Aarhus-kontoret huser især medarbejdere med Play the Game og Videncenter for Folkeoplysning som daglige arbejdsområder. Instituttets hovedadresse er fortsat lokalefællesskabet med Lokale og Anlægsfonden på Kanonbådsvej 4A i København.

Foto: Idrættens Analyseinstitut

Ledere fra en række af landets største idrætsfaciliteter har taget initiativ til en ny brancheforening for idrætsfaciliteter.

Idrætsfaciliteter får nyt talerør

Ledelserne i en række større danske idrætsfaciliteter stifter en ny brancheforening med ambition om at blive talerør for og styrke vilkårene for landets tusindvis af idrætsfaciliteter.

Af Henrik H. Brandt, Idrættens Analyseinstitut

En initiativgruppe af ledere fra en række af landets største idrætsfaciliteter stifter den 28. april i Odense en helt ny brancheforening, Danske Idrætsfaciliteters Brancheforening, med ambition om at skabe et nyt talerør for en del af idrætssektoren.

Facilitetsområdet fylder langt hovedparten af de offentlige budgetter til idræt og spiller en væsentlig rolle i forhold til såvel breddeidræt som professionel sport, eliteidræt og events. Men hidtil har faciliteterne aldrig oprådt som en enhed i forhold til foreninger, professionelle klubber, arrangører, myndigheder, specialforbund osv.

"Hensigten med den nye brancheforening er at skabe mere kvalitet på området og sikre, at vi ikke præsterer dårligere, fordi interessenter med specialinteresser sætter dagsordenen for faciliteterne," siger direktør Niels Bækgård fra Sport & Event Park Esbjerg.

Han er sammen med repræsentanter for en række andre større anlæg blandt initiativtagerne til brancheforeningen.

Åben for et bredt udsnit

Brancheforeningen bliver åben for et bredt udsnit af faciliteter, lige fra de største arenaer og stadionanlæg til enkeltstående selvejende faciliteter, kommunale drifts- og anlægsorganisationer på idrætsområdet eller kommercielle aktører på feltet.

Oplægget til den nye brancheforening er ganske ambitiøst med håb om at skabe økonomi gennem medlemsgebyrerne til at sikre foreningen en central rolle i forhold til vidensdeling og repræsentation i forhold til de mange interessenter på facilitetsområdet. Foreningen vil blandt andet oprette faggrupper med fokus på særlige anlægstyper og har ligeledes ambitioner om at spille en rolle i forhold til analyse, formidling, uddannelse og juridisk bistand på facilitetsområdet.

Mange aktører har meldt sig

Brancheforeningen stiftes på et tidspunkt, hvor en række andre aktører i høj grad har sat en dagsorden for bedre drift og anlæg på facilitetsområdet og for politiske, organisatoriske, økonomiske og juridiske aspekter ved facilitetsdriften. Det gælder f.eks. Halinspektørforeningen, DGI, Lokale og Anlægsfonden, Idrættens Analyseinstitut/Center for Forskning i Idræt, Sundhed og Civilsamfund samt brancheorganisationer som Foreningen Private Golfbaner og Dansk Fitness og Helse Organisation

Den stiftende generalforsamling i Danske Idrætsfaciliteters Brancheforening finder sted på Trefor Park i Odense, den 28. april fra klokken 10.00. Tilmelding via e-mail til mh@sepe.dk. Idrættens Analyseinstitut er inviteret til at give et indledende oplæg om generelle trends og udfordringer på facilitetsområdet.

Gunnar Breivik jagter meningen med norsk idræt

Anmeldelse. Gennem de seneste årtier har den norske professor Gunnar Breivik holdt et vågent øje med udviklingen i den norske befolknings deltagelse i fysisk aktivitet. Nu er han aktuell med bogen 'Jakten på et bedre liv'.

Med sin tilbøjelighed til at koble filosofiske og sociologiske teorier til eksisterende empiriske surveydata bidrager Breivik med en sjældnen og interessant helhedstilgang til at forklare befolkningens deltagelse i fysisk aktivitet samt udviklingen over tid.

Bogens 13 centrale kapitler er rige på tabeller og figurer, der er baseret på data leveret af Norsk Monitor. Kapitlerne beskriver på en overskuelig måde områder som deltagelse i fysisk aktivitet, facilitetsbrug, medieforbrug, barrierer, motiver og værdier. Herudover rummer bogen et indledende teoretisk kapitel og et afsluttende kapitel med perspektiver og personlige vurderinger af norsk idræts tilstand i dag.

Sporadiske nedslag i teori

De indledende teorier præsenteres meget kortfattet og springer i mange forskellige retninger. Analyserne forbliver dog primært beskrivende, og en egentlig sammenkobling af teori og empiri finder man ikke i bogen. Snarere afsluttes hvert enkelt kapitel med en perspektivering, hvor Breivik trækker forskellige teorier frem i et umiddelbart lidt ustruktureret forsøg på at forklare de mange fund af udviklings- og karaktertræk, der kendetegner nordmændenes måder at være fysisk aktive på. Alligevel virker de lidt sporadiske nedslag berigende og meningsfulde i de fleste tilfælde.

I kapitlet 'Fysisk aktivitet som en del af livet' savner jeg dog en grundigere opfølgning på, hvordan fysisk aktivitet i hverdagsliv og ferie 'som en del af livet' bidrager til Breiviks søgen efter mening med fysisk aktivitet i fritidslivet.

Breiviks udlægning af den kommercielle fitnesskultur kunne også have været mere nuanceret. Det ville være interessant med et mere åbensindet blik på den udbredte opfattelse af fitness som individuel, narcissistisk træningskultur over for (den gode?) foreningsidræt, hvor fællesskaber er mere forpligtende og meningsgivende. Måske tillader fitnesscentre netop at kombinere fleksibel træning med fællesskaber i et moderne hverdagsliv, som man ikke har mulighed for i idrætsforeningerne, der er stærkt opdelt i køn, alder og niveau?

Forfriskende analyser

Bogens opbygning og mange af resultaterne minder på mange områder om Idans bidrag til analyserne af befolkningens idrætsvaner fra 2009: 'Sport og motion i danskernes hverdag'. Det kunne derfor have været interessant med nogle enkelte refleksioner undervejs omkring de iøjnefaldende ligheder – og forskelle – mellem de to nabolande.

Generelt er Breiviks lidt arrogante skrivestil forfriskende i den forstand, at han med sin store erfaring og viden om befolkningens deltagelse i fysisk aktivitet kan tillade sig at jonglere lidt løst med de teoretiske perspektiver og koble dem med velkvalificerede personlige holdninger og politiske statements. Især facilitetspolitikken, statens støttepolitik og NIF's rolle i et breddeidrætsperspektiv får en kritisk rusketur.

Resultatet er interessant læsning, som kan inspirere studerende og nye forskere til at forfølge nogle af de mange teoretiske tilgange. Samtidig fungerer bogen som grundig dokumentation af de aktuelle forhold omkring fysisk aktivitet blandt nordmænd og fremstår som et væsentligt bidrag til den idrætspolitiske debat.

Maja Pilgaard

Jakten på et bedre liv: Fysisk aktivitet i den norske befolkningen 1985–2011

Gunnar Breivik

Universitetsforlaget

279 sider

Pris: 369 norske kr. (vejl.)

Tæt på kroppen

Hvordan forsker man i kroppens bevægelser i et krops- og bevægelseskulturelt perspektiv? Det forsøger antologien 'Tæt på kroppen' at gøre læseren klogere på.

Det sker gennem beskrivelser af forskellige bevægelsesrum, hvori kroppens bevægelser udfolder sig både udendørs og indendørs.

Med afsæt i en række artikler belyser bogen desuden en række af de forskellige danske tilgange til forskningen i krops- og bevægelseskultur. Bogen belyser således kropsforskning i både et historisk, sociologisk, antropologisk, æstetisk, psykologisk og pædagogisk perspektiv og ser på de forskelle, der er mellem de forskellige tilgange.

Bogen søger derigennem at inspirere til såvel den aktuelle som den fremtidige forskning på feltet for kropskultur i Norden.

Ditte Toft

Tæt på kroppen

Henning Eichberg, Lis Engel og Helle Winther (red.)

idrottsforum.org

223 sider

Pris: 223,00 svenske kr.

Nyhedsbrevet Overblik
Nummer 60 - 24. marts 2014

Udgiver:
Idrættens Analyseinstitut
Kanonbådsvej 4A
1437 København K

Telefon: 3266 1030
E-mail: idan@idan.dk
Hjemmeside: www.idan.dk

Redaktion:
Søren Bang, redaktør
soeren.bang@idan.dk

Ditte Toft, journalist
ditte.toft@idan.dk

Henrik Brandt, direktør (ansv.)
henrik.brandt@idan.dk